

Доростоль. Храна-та имъ ся бѣ доврѣшила. Не присѣкнѣ юначество въ рускѣ-тѣ войскѣ, але присѣкнѣхѣ имъ силы-тѣ, зашто-то тѣ не прѣставахѣ да ся трудѣтъ и да ся биатѣ, а совѣмъ нѣмахѣ що да идѣтъ.

Святославъ не ся твърдѣ надѣваше да надвик, але на рѣцѣ-тѣ му бѣше честь-та на блѣгарско-то царство и на Райнѣ.

— Княже, стори миръ, доста кръвь ся не пролѣла на нашѣ-тѣ земѣ, думаше му Боланъ, огради само Борисовѣ-тѣ дрѣжавѣ отъ насилванѣ.

Святославъ ся склони да ся мири, и прати да обадиѣтъ на Цимисхія, че той бы оставилъ Блѣгарско, ако върне Цимисхія блѣгарскы-атѣ прѣстоль на царя Бориса.

Цимисхія ся зарадова на т'ва и поиска да ся види лично съ рускы-атѣ великы князь.

Гръделивы Гръци мѣслахѣ да почюдиѣтъ со свок-то богатство Руси-тѣ, искахѣ да издигнѣтъ на поле-то помежду двѣ-тѣ войскы велѣлѣнно театро, за да ся срѣщнѣтъ тамъ царик-тѣ, але Святославъ каза, че той ише да ся види съ Цимисхія на вскрай Дунава.

Святославъ дойде на сговорно-то мѣсто съ